

ТРАЯН ПЪРВАНОВ ПЕШ КЪМ ЗВЕЗДИТЕ

chitanka.info

Ти — мое Начало — от слово към дело,
от дело към слово човешки звучи.
Над пътя му слиза небето отново
и грее с разумни и топли очи.

Дори да ме следват
предчувствия смътни
и в мене да плачат жестоки беди,
и бурята с облаци
тежко да тътне —
аз зная, че дишат във мрака звезди.

И нощем, и денем в света им изцяло
живее загледан човешкият род,
и делнично време,
от гръм разцъфтяло,
кове на земята ни звездния плод.

И стенат в усилие моите жили.
Набъбват в душата ми древни деди
и мене за пътя
не друг ме поживи,
а земната кръв, придошла от звезди.
Заслушан във свода,
натегнал от бури,
загледан нагоре към светлия прах —
през буйни гори и орлови клисури
из Българско пеш пътешества монах.

Вървеше в просторна
великденска вечер
с тоягата дрянова, кипнала в сок,
и беше все пътник, на вяра обречен.
Вървеше почти до небето висок...

Той род
за родина
в нощта разтревожи.
Над тази пробудена слънчева пръст
да грее след туй
от револвера с ножа
за клетва
най-святия
български кръст.

И днес на Апостола мъжката клетва
душата ми срива със сини води —
да жъне от делника своята жетва,
запътен пеша
към безсмъртни звезди.

Какво с мен се случи?
Дали ме обърка?
Защо не потърсих уют досега?
Защо на реката планинската мъка
тече укротена сред пясък в брега?

И с бели салюти черешови клони
през моето утро в стъклата гърмят,
а сития свят
от себични закони
все тъй си светува,
но без да е свят!

Привикнахме с вещи и лични възторзи
да чоплим живота,
а шепнем за дух
и всеки след хиляди празнични пози
за вятър от лаври напрега пак слух.

А в кладите —
слово и дело — в Начало

изгаря в едно, да не бъде тъма —
да бъде
ей тази
светкавица бяла
с юмручната правда
след миг
на гърма.

В душите ми белег —
трицветен и сърмен —
расте,
 не зараства
и вечно боли,
защото е рана
и дълго е кърмен
от лютите мълнии
в черни скали.

И дъх да не стига —
земята прескитал —
пожизнен е белега в моите гърди —
единствено с него, родино, съм жител
на твоите ярки
горещи звезди.

И пеш към звездите под облак тревожен
аз нося в ръцете си шепя от сняг,
която загребах
от синия Рожен
да хвърля край гордия Дунавски бряг.

Вървя и в шума на планинската сянка
живота пак тайнствен
кипи поривист —
Тук точи зъба си студен пепелянка,
там диша със корен небесния лист.

*И преспа от мрамор
в крайпътните храсти
белее на хълма. Какво е било?
И плахо пристъпям. На свящото място
звездица е слязла над младо чело.*

*И топлото ехо на звездни балкани
повтаря залутан през времето глас,
и в мен тържествуват,
белязани с рани
Паусиев порив,
Вапцарова страст.*

*Тъй грее небето с копнеж по челата,
над нашите пориви бдяло нощес,
и тъй съществува в духа на делата.
Ти —
дух на звездите —
в живота ни влез!*

*А мъдри наставници шепнат уроци
и вечно на примери всеки е вещ.
Зад мене се хият небесни пророци:
„Ей
вижте —
върви към звездите
пак пеш...“*

*Докрая! Напук на блюстители строги,
пак дръзко нагоре изправям глава
и чувствам
как яркия,
буйния огън
разгаря
човешките ми сетива.*

И чувам с дълбоко и глухо кънтене

как мрака просторен
изгарят звезди,
и раснат
към тайнството
будни антени
в праха на далечни и умни следи.

И лумват огньовете.
В кръга им прасветъл
проблясва трева
и трепери крило,
и на просълзените
черни дървета
опирам горещо
и будно чело.

И тръгвам нататък... Пътувам разнежен
към тебе — **Родино**,
към теб — **Свобода**,
и слушам напролет как буйно и свежо
тече размразената снежна вода.

И утрото тръпне от хоровете птици,
и в сините взривове преди деня —
аз пеш към звездите
възторжено тичам
да взема от тях
и за нас светлина.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.